

Vragen gesteld door de leden der Kamer, met de daarop door de regering gegeven antwoorden

2847

Vragen van de leden **Timmer** en **Bouchibti** (beiden PvdA) aan de ministers van Justitie en voor Jeugd en Gezin over *pseudoadoptie*. (Ingezonden 20 maart 2009)

1 Kent u het bericht over de pseudoadoptie van de vierjarige Y.?¹

2 Hoe gaat Nederland om met pseudoadoptie waarbij kinderen volgens het gewoonterecht van Indonesië worden geadopteerd? Wordt deze manier van adopteren door Nederland erkend?

3 Als deze vorm van adoptie niet door Nederland wordt erkend, hoe moet een dergelijke opnemng van kinderen in het gezin dan gezien worden?

4 Is pseudoadoptie volgens Nederlands recht een strafbaar feit? Zo ja, is er strafrechtelijk aandacht besteed aan deze pseudoadoptiezaak? Zo nee, waarom niet? Zo ja, in welke zin?

5 Komt pseudoadoptie vaker in Nederland voor? Hoe vaak en uit welke landen is pseudoadoptie gebruikelijk? Wat is in die gevallen met het kind gebeurd?

¹ AD, 20 februari 2009: «Salomonsoordeel over de kleine Yosi» en uitspraak Hof Den Haag: «LJN: BH1643».

Antwoord

Antwoord van minister **Hirsch Ballin** (Justitie), mede namens de minister voor Jeugd en Gezin (ontvangen 5 juni 2009) Zie ook Aanhangsel Handelingen, vergaderjaar 2008–2009, nr. 2295

1 Ja.

2 en 3 Uit de onderhavige casus begrijp ik dat hier met pseudo-adoptie wordt bedoeld het zonder wettelijke overdracht van het gezag het kind ter verdere verzorging overdragen aan anderen. In het Nederlandse recht komt de term pseudo-adoptie niet voor. Indien sprake is van een adoptie in een periode waarin adoptanten in het buitenland waren gevestigd, bezien de Nederlandse autoriteiten bij hun terugkeer met het kind in Nederland of in het land van herkomst de adoptie legaal tot stand is gekomen. Hierbij wordt ondermeer nagegaan of de autoriteiten in het land van herkomst hebben vastgesteld dat het noodzakelijk is dat de minderjarige interlandelijk geadopteerd wordt omdat er geen mogelijkheden zijn om op te groeien in een gezin in het land van herkomst, dan wel dat voortzetting van het verblijf bij deze ouders het meest in het belang van het kind is. In het geval de adoptanten in Nederland woonachtig zijn, is voor de opnemng van een buitenlands kind in hun gezin met het oog op adoptie de Wet opnemng buitenlandse

kinderen ter adoptie (Wobka) van toepassing. Ingevolge deze wet dient voorafgaand aan de opnemng ter adoptie van een kind toestemming te zijn verkregen van de Minister van Justitie (de zgn. beginseltoestemming). Indien betrokkenen geen beginseltoestemming hebben en toch een kind meenemen uit het buitenland, is sprake van illegale opnemng. Voor zover kan worden nagegaan, heeft in de onderhavige situatie geen rechtmatige adoptie in Indonesië plaatsgevonden.

4 Zoals is aangegeven in het antwoord op de vragen 2 en 3 komt in het Nederlandse recht de term pseudo-adoptie niet voor. Het zonder beginseltoestemming opnemen van een (buitenlands) kind met het oog op adoptie is een strafbaar feit. In de onderhavige casus is door de Raad voor de Kinderbescherming pas onlangs, nadat bekend is geworden dat het om een niet-rechtmatige adoptie gaat, aangifte gedaan. Als er aangifte wordt gedaan doet het Openbaar Ministerie altijd onderzoek naar de omstandigheden van het geval. Bij dit onderzoek wordt tevens vastgesteld of er sprake is van gepleegde strafbare feiten. Dat wil zeggen: of de gedragingen passen binnen de omschrijving van strafbare feiten genoemd in de Wobka, de mensenhandel/mensensmokkel bepalingen of de bepaling

betreffende onttrekking van een minderjarige aan het wettelijk gezag. Daarna vindt een afweging plaats of vervolging wenselijk is.

5

Het is noch bekend hoe vaak illegale opnemings van kinderen eventueel onder de noemer van adoptie volgens gewoonterecht in Nederland voorkomt, noch vanuit welke landen dit gebeurt.

Zodra de Raad voor de Kinderbescherming het vermoeden heeft dat sprake is van een illegale opnemings, doet de Raad aangifte. Dit kan een strafrechtelijke vervolging voor de opnemende betrokkene(n) tot gevolg hebben.

Voorts wordt door de Raad een onderzoek naar de situatie van het kind ingesteld. Afhankelijk van het individuele geval wordt bij de kinderrechtster een maatregel van kinderbescherming verzocht en wordt het kind binnen dat kader in een neutraal pleeggezin geplaatst. Via de Centrale Autoriteit wordt zonedig contact opgenomen met de autoriteiten in het land van herkomst van het kind.